

шляхом. Відповідно, ініціюючи зміни у компанії та приймаючи тактичні рішення у ході своєї діяльності, компанія має враховувати, як саме вплинуть зміни на стратегічний план. Адже певні види змін, можуть трансформувати не лише структурні підрозділи, але і вплинути на виробничу діяльність та в цілому місце компанії на ринку.

Підводячи підсумки, важливо винести, що при ініціюванні змін важливо враховувати не тільки виробничі потужності, організаційну структуру, але найголовніше – саме психологічний чинник. Адже, трудові кадри розуміють та сприймають вороже загальну ситуацію навіть, якщо зміни призведуть до позитивного ефекту [5].

Список використаних джерел:

1. Адизес И. К. Управление изменениями // И. К. Адизес; пер. с англ. СПб : Питер, 2011. С. 224
2. Дафт Р. Менеджмент // Р. Дафт. СПб. : Питер, 2009. С.800
3. Дафт Р. Теория организации: учебник для студентов вузов, обучающихся по специальности «Менеджмент организации»// Р. Дафт;. СПб. : Питер, пер. с англ, 2016. С. 520
4. Камерон Э., Грин М. Управление изменениями: модели, инструменты и технологии организационных изменений: пер. с англ.// Э. Камерон. М. : Хорошая книга, 2006. С. 358
5. Береговой Н. П., Сергеева И. А. Управление изменениями в организации: как успешно провести преобразования; пер. с нем.// Н. П. Береговой, И. А. Сергеевой. М : Книжная палата, 2002. С. 264.
6. Гринько Т. В. Організаційні зміни на підприємстві в умовах його інноваційного розвитку / Т. В. Гринько, Т. З. Гвініашвілі // Економічний часопис-XXI. – 2015. – №1-2 (2). – С. 51-54.

Зайченко Р. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ
В ПІДПРИЄМНИЦЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ**

Управління ризиками – процес прийняття і здійснення управлінських рішень, що спрямовані на зниження ймовірності виникнення несприятливих результатів і мінімізацію можливих втрат від впровадження проекту, викликаних його реалізацією [1].

Один з основних принципів підприємництва полягає в тому, що провадження господарської діяльності підприємцем здійснюється на власний ризик та за

результатами її він несе відповідальність. Отже, в умовах розвитку економіки у підприємств виникає необхідність в використанні сучасних інструментів управління ризиками.

Всю сукупність підприємницьких ризиків можна поділити на дві основні групи: зовнішні та внутрішні. Зовнішніми називають ризики, що можуть виникнути у зовнішньому середовищі – мегаекономічні, макроекономічні, мезоекономічні. Виникнення зовнішніх ризиків пов'язане з дією об'єктивних факторів, що не залежать від волі керівництва підприємства або його власника. У зв'язку з цим управління зовнішніми ризиками ґрунтується виключно на методах непрямого впливу. Внутрішні ризики виникають у внутрішньому організаційному середовищі і безпосереднім чином пов'язані з діяльністю управлінського персоналу та працівників підприємства. Дані ризики, як правило, виникають внаслідок неефективної управлінської діяльності та значно впливають на ефективність управління підприємницькими структурами. До них відносяться: ризик постановки місії і цілей фірми, виробничий ризик, комерційний, фінансовий ризик [2].

Серед основних методів управління ризиками можна виділити такі:

- 1) усунення;
- 2) компенсація;
- 3) диверсифікація;
- 4) страхування.

Перший метод полягає в усуненні або запобіганні ризику, тобто у вживанні заходів щодо неймовірності його виникнення. Від більшості ризиків можна відмовитись на стадії прийняття рішень. Це дозволяє уникнути можливих втрат і невизначеності, але в той же час економічний суб'єкт позбавляє себе шансу отримати премію за ризик.

Другий метод управління ризиками має на меті створити засоби попередження небезпечних ситуацій і зменшити несприятливий вплив окремих факторів ризику. Метод компенсації ефективний для ризиків зовнішнього середовища, на які підприємець немає можливості чинити вплив, і для внутрішнього середовища. Цей метод передбачає застосування всіх запобіжних заходів, а саме: підвищення якості планування, впровадження нових методів організації та управ-

ління, використання нових високоефективних технологій, створення резервних фондів, здійснення цілеспрямованого маркетингу, в тому числі інноваційного, використання методів прогнозування зовнішньоекономічних обставин, вибір оптимальної ринкової стратегії.

Третій метод управління ризиками – полягає в розподіленні загального ризику шляхом його поділу та об'єднання. Способом поділу можна вважати диверсифікацію. Вона являє собою розподіл зусиль і витрат між різноманітними видами діяльності, тісно пов'язаними між собою. Диверсифікація дозволяє контролювати загальні ризики через зменшення максимально можливих економічних втрат за одну подію. Зниження рівня ризику досягається за рахунок зменшення ймовірності виникнення безлічі несприятливих подій у порівнянні з однією подією. Метод диверсифікації дозволяє мінімізувати виробничі, комерційні, інвестиційні та банківські ризики.

Четвертий метод управління ризиками – це його передача або перекладання. Цей спосіб усунення ризиків реалізується за допомогою системи страхування. Страхування – один із способів зниження ризику, який використовують як юридичні, так і фізичні особи.

Отже, для ефективного провадження господарської діяльності підприємцю необхідно використовувати методи з усунення ризиків, щоб уникнути економічних втрат і підвищити ефективність власного бізнесу.

Список використаних джерел:

1. Вербіцька І. І. Ризик-менеджмент як сучасна система управління ризиками підприємницьких структур // Сталій розвиток економіки. – 2013. – № 5. – С. 282-291.
2. Чуприна І. В. Поняття та класифікація ризиків в підприємницькій діяльності // Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки. – 2012. – № 4. – С. 187-193.
3. Гринько Т. В. Науково-методичне забезпечення управління ризиками інноваційної діяльності на промислових підприємствах / Т. В. Гринько, Т.З. Гвініашвілі // Економіка та підприємництво [редкол.: І. М. Репіна (відп. ред.) та ін.]. КНЕУ: 2018. – № 39. – С. 267-279.